

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobců: **a) Ing. J. L.**, zastoupen Mgr. Ondřejem Duškem, advokátem se sídlem Karlovo nám. 671/24, Praha 1, **b) Ing. J. L.**, zastoupen JUDr. Luděkem Trykarem, LL.M., PhD., advokátem se sídlem U Letenského sadu 14, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, za účasti osoby na řízení zúčastněné: **Statutární město Liberec**, se sídlem Dr. E. Beneše 1/1, Liberec, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2018, č. j. MZP/2018/540/348, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 7. 10. 2020, č. j. 59 A 5/2019 - 183,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 7. 10. 2020, č. j. 59 A 5/2019 - 183, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Krajský úřad Libereckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 11. 12. 2017 rozhodnutí č. j. KULK 85303/2017, kterým původnímu žalobci Ing. Josefu Lankovi, narozenému dne 11. 3. 1957 nepovolil výjimku podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ze základních ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů, konkrétně pro ropuchu obecnou (*Bufo bufo*), užovku obojkovou (*Natrix natrix*), čolka velkého (*Triturus cristatus*), čolka horského (*Triturus alpestris*, syn. *Mesotriton alpestris*), čolka obecného (*Triturus vulgaris*, syn. *Lissotriton vulgaris*) a modráška bahenního (*Phengaris nausithous*). O povolení této výjimky původní žalobce žádal v souvislosti s realizací záměru „Autobazar

- soubor staveb“ dle projektové dokumentace pro územní řízení a stavební povolení „Autobazar na p. p. č. 369, 370, 371, 372, 323/1 v k. ú. Doubí u Liberce“, vyhotovené v dubnu 2016 Ing. R. H.

[2] Původní žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl. Dospěl totiž shodně se správním orgánem I. stupně k závěru, že se v dotčené lokalitě historicky nacházely biotopy zvláště chráněných druhů; prokazatelně se zde nacházely i v letech 2016 a 2017, kdy došlo k jejich degradaci, nikoli však zániku. Žalovaný se neztotožnil s námitkou původního žalobce, že biotop zvláště chráněných druhů obojživelníků je odsouzen k zániku. Naopak měl za to, že může nadále prosperovat. Pouze v případě ropuchy obecné žalovaný vyhověl námitce původního žalobce ohledně neexistence tohoto druhu v předmětné lokalitě. Žalovaný potvrdil závěr správního orgánu I. stupně, že na realizaci záměru původního žalobce nebyl shledán veřejný zájem.

II. Napadený rozsudek krajského soudu

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl původní žalobce žalobou u krajského soudu. V průběhu řízení o žalobě původní žalobce zemřel a jeho procesními nástupci se stali žalobci a) a b). Krajský soud nehledal žalobu důvodnou a zamítl ji.

[4] Soud shrnul, že správní orgány měly za úkol zkoumat v řízení o povolení výjimky naplnění celkem čtyř podmínek: 1. existence naléhavých důvodů veřejného zájmu, 2. převaha tohoto veřejného zájmu nad zájmem ochrany přírody, 3. neexistence jiného uspokojivého řešení a 4. dosažení či udržení příznivého stavu jednotlivých druhů z hlediska jejich ochrany. Správní orgány jasně zdůvodnily, proč mají za to, že na realizaci autobazaru na uvedených pozemcích žádný veřejný zájem není. Tento závěr správních orgánů přitom původní žalobce v žalobě vůbec nezpochybnil. Pokud takovou námitku vznesl v jednom ze svých pozdějších písemných podání soudu či při ústním jednání před soudem, jedná se o opožděnou námitku, kterou se soud nemůže zabývat. V takové situaci je pak nadbytečné posuzovat vliv záměru na jednotlivé zvláště chráněné živočichy. Převaha jiného zájmu nad zájmem ochrany přírody je totiž základní nepřekročitelnou podmínkou pro povolení výjimky. Proto ani případná dílčí procesní pochybení správního orgánu nemohla mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[5] Podstatou žaloby byla snaha prokázat, že na posuzovaných pozemcích žádné zvláště chráněné druhy živočichů nejsou. Soud v této souvislosti upozornil, že povolení výjimky ze zákazů vyplývajících z podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů lze vydat pouze v těch případech, v nichž se uplatní podmínky ochrany zvláště chráněných živočichů podle § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny. Jinými slovy, zákazy uvedené v § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny platí pouze tehdy, vyskytují-li se v daném území zvláště chránění živočichové. Není-li tomu tak, nepřichází v úvahu povolení výjimky podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť by postrádalo účelu a smyslu. Ani pokud by tedy bylo prokázáno, že výskyt ani jednoho z posuzovaných druhů (tj. nejen ropuchy obecné) prokázán nebyl, nemělo by to vliv na výrok napadeného rozhodnutí.

III. Důvody kasační stížnosti žalobce a)

[6] Žalobce a) (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu obsáhlou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel namítl, že se soud řádně nezabýval otázkou prokázání existence veřejného zájmu a diskriminačního postupu správních orgánů vůči žalobcům při posouzení této otázky. Soud nesprávně uzavřel, že původní žalobce vůbec nezpochybnil závěr správních orgánů, že na realizaci autobazaru není žádný veřejný zájem. Stěžovatel je naopak přesvědčen, že původní žalobce již od počátku správního řízení prokazoval existenci veřejného zájmu na uskutečnění svého záměru a uvedl tento argument explicitně i v žalobě (viz bod 59) a posléze též v jejím doplnění. Argumentaci ohledně naplnění veřejného zájmu se však správní orgány vyhýbaly a nevypořádaly ji.

[8] Soud rovněž nesprávně posoudil žalobní námitku, že žalovaný nezkoumal, zda výjimka neměla být udělena v zájmu ochrany přírody. Stěžovatel popřel, že by se tato námitka objevila poprvé až při ústním jednání před soudem. Tuto námitku vznesl při ústním jednání dne 7. 10. 2020 v úzké souvislosti s argumentem o existenci ekologické pasti na svých pozemcích (viz bod 25 žaloby) a nelze ji od této argumentace oddělovat jako naprosto novou a překvapivou skutečnost. Stěžovatel, resp. původní žalobce, vznášel tento argument již v řízení před správními orgány, a to od okamžiku, kdy tento argument poprvé zazněl v biologickém hodnocení od RNDr. V..

[9] Podle stěžovatele dále soud nesprávně uvážil o možnosti vydání rozhodnutí, pokud výjimka dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny není nutná, resp. se ani řádně nezabýval otázkou, zda v daném případě výjimka je či není nutná. Pouhý odkaz soudu na neexistenci veřejného zájmu, který je nutný k udělení výjimky, a potom pokračování v teoretickém výkladu o tom, že výjimku nelze udělit, pokud žádné zvláště chráněné druhy živočichů na pozemcích nejsou, způsobují nepřezkoumatelnost závěrů napadeného rozsudku. Z jeho odůvodnění totiž není zřejmé, jaký závěr soud o výskytu zvláště chráněných druhů živočichů na předmětných pozemcích vlastně učinil. Stěžovatel upozornil, že to nebyl on, resp. původní žalobce, kdo si vymyslel, že v daném případě je nutné požádat o výjimku. Do této situace jej vmanipulovaly správní orgány. Když se po peripetiích nakonec ukázalo, že na pozemcích žádné zvláště chráněné druhy živočichů nejsou, nemohl už původní žalobce, a tedy ani nyní stěžovatel, vzít žádost zpět. Stěžovatel je nyní v právní pasti. Výjimka v jeho případě skutečně neměla být udělena, proto původní žalobce také vyzval správní orgány, aby z tohoto důvodu správní řízení zastavily; správní orgány však této výzvě nevyhověly a v řízení pokračovaly, tedy nadále trvaly na svém požadavku, že výjimka je nutná pro uskutečnění záměru. Stěžovatel tak má nepochybně právní zájem na tom, aby v dané věci bylo vydáno jasné rozhodnutí správních orgánů nebo soudu, které jasně stanoví, že výjimka udělena být nemůže, protože na pozemcích zvláště chráněné druhy živočichů nejsou, resp. že pozemky nejsou jejich biotopem.

[10] Další kasační námitka spočívá v tom, že soud neprovedl důkazy navržené stěžovatelem, resp. žalobci, nepřihlédl ke všem v řízení prokázaným skutečnostem a vůbec

se nezabýval některými námitkami ve vztahu k porušení procesních práv v průběhu řízení před správními orgány. Soud se měl ohledně skutkových zjištění přiklonit na jednu, nebo druhou stranu, tedy postavit na jisto, zda pozemky jsou, či nejsou biotopem zvláště chráněných živočichů hodným ochrany podle zákona. Původní žalobce rovněž v řízení před soudem poukázal na četná porušení svých procesních práv ve správním řízení. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí odkazoval na podklady, které nebyly součástí správního spisu a ke kterým se tedy původní žalobce nemohl vyjádřit. Nejednalo se přitom toliko o formální pochybení, ale o zásadní porušení práva původního žalobce na spravedlivý proces a zákonné rozhodnutí. Správní orgán I. stupně rovněž porušil poučovací povinnost ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a dále zamlčoval informace o řízeních ve věci modráška bahenního. Došlo také k porušení zásady nediskriminace a rovného zacházení. Soud se ani v napadeném rozsudku nijak nevyjádřil k námitce vnitřní rozpornosti rozhodnutí žalovaného. Dle stěžovatele měl soud minimálně posoudit, zda vydání rozhodnutí správními orgány bez dostatečně zjištěného skutkového stavu nezpůsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[11] Nakonec stěžovatel namítl, že se soud řádně nezabýval otázkou porušení dobré víry, legitimního očekávání a ústavně zaručených práv stěžovatele, resp. žalobců. Upozornil, že zákony a další právní předpisy ukládají správním orgánům a dalším subjektům na úseku ochrany přírody a krajiny poskytovat údaje o výskytu zvláště chráněných druhů živočichů tak, aby se tyto záznamy projevy v územně analytických podkladech, včetně územně plánovací informace. V případě předmětných pozemků se tak dodnes nestalo, ačkoliv správní orgány tvrdí, že na pozemcích se zvláště chráněné druhy živočichů vyskytují. Žalobci také namítali porušení zásady ochrany dobré víry dle § 2 odst. 3 správního řádu, neboť jejich právní předchůdce se spoléhal na platnou územně plánovací informaci, ze které žádné omezení ve vztahu k zvláště chráněným živočichům nebylo zřejmé. Soud k ničemu z výše uvedeného nepřihlédl a nové důkazy nepřipustil.

IV. Vyjádření žalovaného, žalobce b) a osoby zúčastněné na řízení, replika stěžovatele

[12] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že správní orgány jasně zdůvodnily, proč na realizaci autobazaru na uvedených pozemcích stěžovatele není žádný veřejný zájem, a nebyla tak naplněna základní podmínka pro povolení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Stejně tak nebylo prokázáno, že by záměr byl v zájmu ochrany přírody. Obecně nelze dovozovat veřejný zájem pouze z územního plánu a už vůbec nelze takto dovozený veřejný zájem považovat v každém případě za převažující nad zájmem ochrany přírody.

[13] Podle žalovaného není o skutkovém stavu sporu; existence cenného mokřadního biotopu a přítomnost obojživelníků v předmětné lokalitě byla spolehlivě zjištěna. O potřebnosti výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny tak není sporu. Žalovaný všechny námitky stěžovatele (resp. původního žalobce) v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně vypořádal a dospěl rovněž k závěru, že biologické hodnocení RNDr. V. nevyklučuje stav zjištěný orgány ochrany přírody.

[14] Pokud jde o námitku porušení procesních práv z důvodu, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí odkazoval na podklady, které nebyly součástí spisu, s touto

argumentací se žalovaný vypořádal na str. 16 – 19 svého rozhodnutí tak, že uvedené pochybení nezpůsobilo nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jelikož stěžejní zjištění pro rozhodnutí byly součástí spisové dokumentace a stěžovatel měl možnost se k nim vyjádřit. Žalovaný je rovněž přesvědčen, že jeho rozhodnutí není vnitřně rozporné. Skutečnost, že RNDr. V. v lokalitě předmětné zvláště chráněné druhy živočichů nenalezl, nijak neprokazuje, že se zde nevyskytují, pokud několik subjektu v různých obdobích roku nález těchto druhů učinilo.

[15] Ve vztahu k námitce porušení dobré víry a zásady legitimního očekávání žalovaný uvedl, že stěžovatel nemohl očekávat budoucí realizaci záměru z následujících důvodů: ve změně územního plánu města Liberec z roku 2009 je jako limit využití území mimo jiné uveden výskyt mokřadní fauny a flory a možný výskyt zvláště chráněných druhů. Územně plánovací informace vydaná v lednu 2016 Magistrátem města Liberce sice přímo nezmiňuje jejich výskyt, ale jako Regulativ 3.2.2 bod 1 uvádí, že musí být přihlédnuto k místním ekologickým podmínkám. Informace o výskytu zvláště chráněných druhů na předmětných pozemcích jsou dále obsaženy v příslušné PD z dubna roku 2016. V územně plánovací informaci z 16. 2. 2018 a 9. 7. 2018 (z nichž stěžovatel dovozuje, že výstavbě nic nebrání), je zvýrazněno: „*Do doby rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby nelze zaručit, že lze záměr v území realizovat*“.

[16] Žalovaný tedy navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[17] Stěžovatel ve své replice obšírně vyvracel závěry žalovaného uvedené v jeho vyjádření. Poznamenal, že nikoliv on, ale žalovaný postupuje v řízení účelově, bagatelizuje porušení práv stěžovatele v řízení a dezinterpretuje závěry biologického hodnocení jako zásadního důkazu neexistence vhodného biotopu.

[18] Žalobce b) uvedl, že s celou kasační stížností souhlasí. V reakci na vyjádření žalovaného a repliku stěžovatele se ztotožnil s argumentací stěžovatele a poznamenal, že správní orgány nemohou rozhodovat dle své libovůle a ve skutkově podobných věcech vydávat diametrálně odlišná rozhodnutí. Správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, stejně jako později krajský soud, který jejich nezákonnému postupu nezabránil.

[19] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost je důvodná.

[22] Zákon o ochraně přírody a krajiny ve svém § 50 odst. 1 uvádí: „*Zvláště chránění živočichové jsou chráněni ve všech svých vývojových stádiích. Chráněna jsou jimi užívaná přirozená i umělá sídla a jejich biotop. Vybrané živočichy, kteří jsou chráněni i uhynulí, stanoví*

Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.“ V odstavci 2 dále stanovuje: „Je zakázáno škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, zejména je chytat, chovat v zajetí, rušit, zraňovat nebo usmrcovat. Není dovoleno sbírat, ničit, poškozovat či přemísťovat jejich vývojová stadia nebo jimi užívaná sídla. Je též zakázáno je držet, chovat, dopravovat, prodávat, vyměňovat, nabízet za účelem prodeje nebo výměny.“

[23] Podle § 56 odst. 1 věty první zákona o ochraně přírody a krajiny platí, že „[v]ýjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 46 odst. 2, § 49 a 50 v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, povoluje na žádost toho, kdo zamýšlí uskutečnit škodlivý zásah, orgán ochrany přírody.“

[24] Předmětem sporu v nyní posuzované věci je otázka, zda stěžovateli, resp. jeho právnímu předchůdci, měla být udělena výjimka dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny ze základních ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů v souvislosti s jeho záměrem výstavby autobazaru na výše specifikovaných pozemcích.

[25] Původní žalobce ve správním řízení zejména zpochybňoval, že se na posuzovaných pozemcích biotop zvláště chráněných druhů živočichů vůbec nachází. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí jeho argumentací i předloženými podklady podrobně zabýval, dospěl však k závěru, že v dané lokalitě biotopy zvláště chráněných druhů živočichů existují, a proto bylo zákonnou povinností správního orgánu I. stupně vést řízení a rozhodnout o povolení či nepovolení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Původní žalobce poté rovněž v žalobě zejména usiloval o prokázání toho, že se na dotčených pozemcích žádné zvláště chráněné druhy živočichů nenacházejí. Krajský soud v této souvislosti v napadeném rozsudku správně poznamenal, že povolení výjimky ze zákazů vyplývajících z podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů lze vydat toliko v těch případech, v nichž se na daném území zvláště chránění živočichové skutečně nacházejí. Následně však uzavřel, že ani pokud by bylo prokázáno, že žádný z posuzovaných zvláště chráněných druhů se v lokalitě nevyskytoval, nemělo by to vliv na výrok napadeného správního rozhodnutí.

[26] Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem krajského soudu neztotožňuje, a naopak dává za pravdu stěžovateli, že krajský soud měl nejprve ve svém rozsudku vyjasnit otázku, zda se v dotčené lokalitě nacházel biotop zvláště chráněných druhů živočichů, a tedy, jestli bylo v daném případě nutno pro uskutečnění záměru – výstavby autobazaru – žádat o povolení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Tato otázka, která je pro vedení správního řízení zásadní, přitom byla mezi účastníky řízení sporná a představovala také stěžejní žalobní argumentaci. Pokud by se krajský soud přiklonil k tvrzení stěžovatele (resp. původního žalobce) o neexistenci biotopů zvláště chráněných živočichů na jeho pozemcích, bylo by zřejmé, že správní orgány vůbec neměly o povolení výjimky ze zákazů dle zákona o ochraně přírody a krajiny rozhodovat, neboť v takovém případě by uskutečnění záměru ani nemohlo porušovat zákaz škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů (§ 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny). Nelze tak krajskému soudu přisvědčit, že by uvedené nemělo vliv na výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zjištění, že se ve skutečnosti předmět ochrany – zvláště chráněné druhy živočichů, resp. jejich biotop - na dotčených pozemcích již nenachází – by

totiž mohl vést k tomu, že rozhodnutí o žádosti o povolení výjimky by již pro žadatele (nyní stěžovatele) nemělo význam. Pak by byl dán důvod pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, nikoliv pro nepovolení výjimky. Bylo tedy na krajském soudu, aby závěry žalovaného ohledně této sporné otázky (existence biotopu zvláště chráněných druhů živočichů v dané lokalitě) v mezích žalobních námitek přezkoumal a vyjádřil se k nim v odůvodnění svého rozsudku. Pokud krajský soud považoval vyřešení této otázky za nadbytečné, resp. za nerozhodné pro vyřešení podstaty věci, a související žalobní argumentaci se nezabýval, zatížil tak své rozhodnutí nezákonností spočívající v nesprávném posouzení otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[27] Stěžovatel rovněž krajskému soudu vytkl, že se nezabýval otázkou prokázání existence veřejného zájmu z důvodu, že tato námitka nebyla uplatněna ve lhůtě pro podání žaloby. Nejvyšší správní soud k tomu připomíná, že původní žalobce v žalobě primárně namítal nesprávné hodnocení důkazů a chybné zjištění skutkového stavu. Argumentoval zejména tím, že dle biologického hodnocení RNDr. J. V., CSc. se zvláště chráněné druhy živočichů v současnosti již na pozemcích nevyskytují a dotčené pozemky tak pro ně představují ekologickou past. Jeho žalobní tvrzení tedy primárně směřovalo k tomu, že rozhodnutí o povolení výjimky nebylo pro uskutečnění jeho záměru v dané lokalitě vůbec třeba. V žalobě tak logicky není podrobněji rozvedena argumentace týkající se prokázání existence veřejného zájmu na povolení výjimky. Z žaloby je nicméně zřejmé, že původní žalobce namítal, že veřejný zájem spočívající ve využití dotčených pozemků k zastavění vyplýval z příslušné změny územního plánu. Byť tuto otázku spojil spíše s argumentací týkající se porušení jeho legitimního očekávání, nelze shledat, že by proti závěrům žalovaného týkajícím se nenaplnění veřejného zájmu na povolení výjimky nijak (alespoň v obecnosti) nebrojil. Otázkou veřejného zájmu se však krajský soud měl zabývat až poté, co by zhodnotil, zda vůbec byly dány důvody pro vedení řízení o povolení výjimky, tj. zda v dotčeném území existoval biotop zvláště chráněných živočichů.

[28] Pokud jde o žalobní námitku spočívající v tom, že žalovaný nezkoumal, zda výjimka neměla být udělena v zájmu ochrany přírody, Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu, že tato námitka v žalobě obsažena nebyla. Původní žalobce spíše polemizoval se závěry žalovaného, že předmětný biotop není tzv. ekologickou pastí, které podle něj neměly podklad ve správním spisu, a vytkl správním orgánům, že neprovedly nezbytný průzkum dané lokality. Z jeho včas uplatněné žalobní argumentace tedy vyplývá, že se biotop zvláště chráněných druhů živočichů v dané lokalitě nenacházel, nikoliv, že by se žalobce domáhal toho, že výjimka měla být povolena v zájmu ochrany přírody.

[29] Za nezákonný považuje kasační soud rovněž závěr krajského soudu, že „ani případná dílčí procesní pochybení správního orgánu nemohla mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí“. Pokud se krajský soud jednotlivými namítanými procesními pochybeními vůbec nezabýval, není zřejmé, jak dospěl k závěru, že se jedná toliko o dílčí pochybení, která zjevně nemohla mít vliv na zákonnost správních rozhodnutí. V tomto je tedy napadený rozsudek rovněž nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Stěžovateli lze rovněž přisvědčit v tom, že se krajský soud opomněl zabývat jeho námitkou spočívající ve vnitřní rozpornosti rozhodnutí žalovaného.

Tato vada by případně mohla způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a soud by tak byl povinen k ní přihlédnout z úřední povinnosti a k související žalobní argumentaci se vyjádřit v napadeném rozsudku.

[30] V souvislosti s kasační námitkou spočívající v tom, že se soud řádně nezabýval otázkou porušení dobré víry, legitimního očekávání a ústavně zaručených práv stěžovatele (žalobců), Nejvyšší správní soud uvádí, že soud se touto žalobní argumentací nezabýval z důvodu, že ji považoval, s ohledem na své právní závěry, které však shledal kasační soud nezákonnými, za nadbytečnou. Bude tedy na krajském soudu, aby se touto námitkou případně zabýval v dalším řízení, pokud dospěje k závěru, že řízení o povolení výjimky mělo být vedeno (tj. že se na dotčených pozemcích nacházel biotop zvláště chráněných druhů živočichů).

VI. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek krajského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž bude vázán shora vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[32] Krajský soud v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. v dalším řízení rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu